ΜΟΙΡΑ

29-11-1971

Μοίρα,
μαζί τα πρώτα της ζωής μελώματα ρουφήξαμε.
Χειροπιαστά περάσαμε τα ξέγνοιαστα χρόνια της νιότης.
Μου στάθηκες ως τώρα, πιστή οδηγήτρα,
συνοδοιπόρος, του δρόμου μου καλή.
Σε δύσκολες στιγμές μου άπλωνες το χέρι
και με ξανάφερνες στα δίπλα σου γερό.

Μοίρα,
πολλ ές ίσως να ειν’ οι πίκρες που ποτίστηκα,
στο πέρασμα των τόσων λίγων χρόνων, της όμορφης νιότης.
Μέσα σ’ αυτό το αδιάκοπο στροβίλισμα, στο πέρασμα
και στο προσπέρασμα των τόσων δρόμων,
πολλ οί οι δρόμοι, που φαίνονταν καλοί για να παρθούν.
Μα χάθηκαν.

Μοίρα,
δεν σου κρατώ κακία, γι’ αυτούς τους άπαρτους δρόμους.
Αφού τον δρόμο της ζωής, τον πολυπόθητο,
τον έχουμε ολάκερο μπροστά μας, δεν δυσανασχετώ.

Πιστή συνοδοιπόρε,
εσύ, μέσα σ’ αυτό, το φαινομενικό το χάσιμο
των τόσων δρόμων, ίσως τον δρόμο της ζωής,
στον κόσμο αυτό να κέρδιζες, ποιός ξέρει;

Αγαπημένη φίλη,
γι’ αυτόν τον δύσβατο τον δρόμο
που μου κράτησες ακέραιο, χωρίς του πόνου
και της πίκρας το σημάδι,
μοίρα,
πιστή συνοδοιπόρε, σ’ ευγνωμονώ.